

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobce: **Jan T.**
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným: 1. **David T.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
2. **Paul Anthony T.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Lucíí Dolanskou Bányaiovou, PhD.
sídlem Lazarská 13/8, 120 00 Praha 2

o určení neúčinnosti právního úkonu (odpůrčí žaloba)

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. ledna 2021, č.j. 68C 57/2012-627

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně **se mění a určuje se**, že

Darovací smlouva uzavřená mezi Janem Emilem T., narozeným dne xxx, bytem Xxx, xxx a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 dne 12.5.2009, kterou byly na žalované převedeny následující nemovitosti :

- a) dům č.p. xxx, který je součástí parcely č. xxx a parcela č. xxx o výměře 711 m², zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální území xxx;
- b) dům č.p. xxx, který je součástí parcely č. xxx a parcela č. xxx o výměře 574 m², zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální území xxx;
- c) dům č.p. xxx, který je součástí parcely č. xxx a parcela č. xxx o výměře 541 m², zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální území xxx;
- d) dům č.p. xxx, který je součástí parcely č. xxx a parcela č. xxx o výměře 221 m², zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální území xxx;
- e) dům č.p. xxx, který je součástí parcely č. xxx a parcela č. xxx o výměře 115 m², zastavěná plocha a nádvoří, zapsané na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální území xxx; a

Darovací smlouva uzavřená mezi Janem Emilem T., narozeným dne xxx, bytem Xxx, xxx a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 dne 12.5.2009, kterou byly na žalované převedeny následující nemovitosti :

- a) parcela č. xxx o výměře 40 m², ostatní plocha
- b) parcela č. xxx o výměře 55 m², ostatní plocha
- c) parcela č. xxx o výměře 3985 m², ostatní plocha
- d) parcela č. xxx o výměře 22 m², zastavěná plocha a nádvoří
- e) parcela č. xxx o výměře 531 m², zahrada
- f) parcela č. xxx o výměře 2271 m², ostatní plocha
- g) parcela č. xxx o výměře 297 m², ostatní plocha
- h) parcela č. xxx o výměře 3261 m², orná půda
- i) parcela č. xxx o výměře 2752 m², ostatní plocha
- j) parcela č. xxx o výměře 142 m², ostatní plocha
- k) parcela č. xxx o výměře 27089 m², zahrada
- l) parcela č. xxx o výměře 90 m², ostatní plocha
- m) parcela č. xxx o výměře 32 m², ostatní plocha
- n) parcela č. xxx o výměře 293 m², ostatní plocha
- o) parcela č. xxx o výměře 3666 m², ostatní plocha
- p) parcela č. xxx o výměře 706 m², zahrada
- q) parcela č. xxx o výměře 62 m², zastavěná plocha a nádvoří
- r) parcela č. xxx o výměře 356 m², zahrada
- s) parcela č. xxx o výměře 1986 m², ostatní plocha
- t) parcela č. xxx o výměře 124 m², ostatní plocha
- u) parcela č. xxx o výměře 354 m², ostatní plocha
- v) parcela č. xxx o výměře 20 m², ostatní plocha
- w) parcela č. xxx o výměře 2698 m², orná půda
- x) parcela č. xxx o výměře 14 m², ostatní plocha, všechny zapsané na listu vlastnictví č.

xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální území xxx

jsou vůči žalobci právně neúčinné.

II. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku **50 108 Kč** do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Marka Vojáčka, advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že darovací smlouva uzavřená mezi Janem Emilem T., nar. xxx, posledně bytem v Xxx, xxx, a žalovanými dne 12.5.2009, kterou byly na žalované převedeny nemovitosti v obci hlavní město Praha, katastrální území xxx specifikované v žalobním návrhu, a dále, že darovací smlouva uzavřená mezi Janem Emilem T., nar. xxx, posledně bytem v Xxx, Xxx a žalovanými dne 12.5.2009, kterou byly na žalované převedeny nemovitosti v obci hlavní město Praha, katastrální území xxx specifikované v žalobním návrhu, je vůči žalobci neúčinná (výrok ad I) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení v částce 23 958 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právní zástupkyně (výrok ad II.).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, již se se právní předchůdkyně žalobce domáhala určení, že darovací smlouva mezi Janem Emilem T., nar. xxx, posledně bytem v Xxx, Xxx, a žalovanými uzavřená dne 12.5.2009, kterou byly na žalované převedeny nemovitosti v obci hlavní město Praha, katastrální území xxx specifikované v žalobním návrhu, a dále, že darovací smlouva mezi Janem Emilem T., nar. xxx, posledně bytem v Xxx, Xxx a žalovanými uzavřená dne 12.5.2009, kterou byly na žalované převedeny nemovitosti v obci hlavní město Praha, katastrální území xxx specifikované v žalobním návrhu, je vůči žalobci neúčinná.
3. Původní žalobkyně tvrdila, že její rodiče, manželé Alois Jan T. a Anna T., kteří zemřeli před účinností restitučních předpisů, vlastnili nemovitosti mimo jiné i v tehdejší Československu, které byly po jejich emigraci po roce 1948 zkonfiskovány. Dále tvrdila, že uzavřela ústní dohodu se svým bratrem Janem Emilem T., synem týchž rodičů, o společném postupu při restituci nemovitostí s tím, že o navrácení nemovitostí požádá ten ze sourozenců, který první splní podmínky pro jejich vydání a následně tyto nemovitosti rozdělí mezi všechny sourozence. Restituční nárok uplatnil Jan Emil T., který první splnil podmínky, a nemovitosti mu byly vydány, avšak nesplnil dohody sjednané mezi sourozenci. Původní žalobkyně a další rodinní příslušníci proto uzavřeli písemnou dohodu nazvanou Terms of Settlement, která vyjadřovala předchozí ústní dohodu stran o uplatnění a vypořádání restitučních nároků a podle níž v případě nesplnění dohod mohla původní žalobkyně žádat australské soudy, aby nařídily Janu Emilu T. zaplatit jí odpovídající kompenzaci. Původní žalobkyně dále uvedla, že Jan Emil T. převedl své vlastnické právo k nemovitostem na své syny, tedy žalované, čímž zkrátil vymahatelnost pohledávky původní žalobkyně za ním a z tohoto důvodu se domáhá neúčinnosti těchto darovacích smluv. Původní žalobkyně neměla po roce 1989 trvalý pobyt v České republice, potenciálně oprávněnou osobou se stala až po účinnosti nálezů Ústavního soudu č. 164/1994 Sb. (pro Staré Město) a č. 29/1996 Sb. (pro Řepy). V té době však již byly předmětné nemovitosti vydány panu Janu Emilu T. a v případě, kdy původní žalobkyně žádost podala, byla povinnou osobou zamítnuta.
4. Původní žalobkyně dále uvedla, že na základě dohody Terms of Settlement, vznikl mezi sourozenci T. v souladu s právem australského státu Victoria svěřenecký (fiduciární) vztah, na jehož základě byl každý z nich povinen jednat čestně a spravedlivě ve vztahu k ostatním sourozencům a v jejich společném zájmu a nejednat pouze ve svůj prospěch a dále nejednat vůči ostatním svévolně anebo nespravedlivě. Jan Emil T. odcestoval v březnu anebo v dubnu 1991 do Prahy, požádal o trvalý pobyt v ČSFR a najal advokáty, neboť pouze Jan Emil T. v této době naplňoval podmínku státního občanství a trvalého pobytu. Nemovitosti mu byly vydány, avšak následně v roce 1992 odmítl tvrzení právní předchůdkyně žalobce, že by měl při restitucích nemovitostí postupovat i jejím jménem, uvedl, že o restituci nemovitostí požádal výlučně ve prospěch svůj a svých potomků, nikoliv ve prospěch svých sourozenců a jejich

potomků. Tento svůj postoj, odporující ústní dohodě učiněné se sourozenci, zdůvodnil žalovaný náročností a komplikovaností restitučního procesu s tím, že oba zbývající sourozenci ponechali starosti spojené s restitucí nemovitostí výlučně na něm. Následně se i právní předchůdkyně žalobce žalobou domáhala, aby Nejvyšší soud státu Victoria určil, že právní předchůdce žalovaných je vlastníkem nemovitostí pouze z jedné třetiny, zatímco druhou třetinu drží ve prospěch dalších příbuzných, že žalovanému Janu E. T. náleží pouze jedna třetina jakýchkoliv výnosů anebo příjmů z nemovitostí, a eventuálně, že právní předchůdce žalovaných je povinen poskytnout žalobcům (včetně právní předchůdkyně žalobce) „equitable compensation“ („spravedlivou náhradu“) za porušení jeho závazku. Australský soud nařídil mediační řízení a na základě tohoto mediačního řízení uzavřeli žalobci (včetně právní předchůdkyně žalobce) se žalovaným dne 23. února 2001 písemnou dohodu nazvanou Terms of Settlement. Uzavření dohody bylo oznámeno soudu dne 28. února 2001. Na základě Terms of Settlement požádali účastníci sporu soud, aby řízení ve věci zastavil. V Terms of Settlement se žalovaný zavázal buď převést na žalobce vlastnické právo k nemovitostem v Drážďanech ve Spolkové republice Německo, k pozemkům v Řepích, Kbelích a v Suché ve Slovenské republice, anebo v případě, že to z právních důvodů nebude možno provést do 12 měsíců od podpisu Terms of Settlement výše uvedené nemovitosti prodat za nejvyšší dosažitelnou cenu a převést výnos z prodeje žalobcům. Pro případ, že by žalovaný tyto své povinnosti porušil, bylo v Terms of Settlement v článku 6 výslovně stranami dohodnuto, že žalobci jsou oprávněni pokračovat v řízení bez ohledu na obsah Terms of Settlement a oprávněni domáhat se i dalších nároků, v Terms of Settlement neuvedených, plynoucích však z platného práva státu Victoria.

5. Vzhledem k tomu, že právní předchůdce žalovaných Jan Emil T. povinnosti z Terms of Settlement nesplnil, domohla se původní žalobkyně rozhodnutí Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria sp. zn. S CI 1998 07393, ze dne 11.12.2009, jímž tento soud uložil Janu Emilovi T. soud uhradit Heleně Marii T. částku 4 740 830 EUR a úroky z prodlení ve výši 296 079 EUR, jakož i rozhodnutí sp. zn. 7393/98 ze dne 28.10.2009, jímž uložil Janu Emilovi T. uhradit Heleně Marii T. náklady řízení v částce 81 914,40 australských dolarů.
6. Žalovaní navrhli zamítnutí žaloby s tvrzením, že nejsou splněny předpoklady § 42a občanského zákoníku, neboť žalobce nedisponuje vymahatelnou, resp. vykonatelnou pohledávkou ve smyslu uvedeného ustanovení občanského zákoníku, tedy pohledávkou, která je přiznána vykonatelným rozhodnutím (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR č. R 12/1998 a č. R 5/2007) a která by tudíž byla způsobilá při úspěchu odpůřící žaloby přivodit neúčinnost převodu nemovitostí na žalované. Žalovaní dále tvrdili, že žalobce opírá vymahatelnost své pohledávky o rozhodnutí cizího justičního orgánu proti J. E. T., občanu České republiky. Poukazovali na to, že aby rozhodnutí měla v České republice stejné účinky jako vykonatelná rozhodnutí českých soudů, musí být způsobilá uznání a výkonu v České republice. Namítali, že mezi Českou republikou a Austrálií neexistuje mezinárodní smlouva řešící otázky vzájemného uznávání rozhodnutí justičních orgánů, která by se vztahovala na předmětné rozsudky. Rozsudky v České republice lze uznat a vykonat pouze při splnění předpokladů uvedených v § 63 a násl. ZMPS. Z ustanovení § 63 ZMPS vyplývá, že rozhodnutí justičních orgánů cizího státu mohou mít v České republice účinnost, pokud nabyla podle potvrzení příslušného cizího orgánu právní moci a byla-li uznána českými orgány, jakož i na ustanovení § 64 písm. b), d) a e), z něž dle názoru žalovaných vyplývá, že cizí rozhodnutí, nelze v České republice uznat ani vykonat pokud by o témže poměru bylo českým orgánem vydáno pravomocné rozhodnutí, uznání by se přičilo českému veřejnému pořádku nebo není zaručena vzájemnost. Žalovaní namítli, že žalobce sice tvrdí, že rozsudky nabyly právní moci, toto své tvrzení však nijak neprokázal. Podle § 63 ZMPS mají rozhodnutí justičních orgánů cizího státu účinnost v České republice, jestliže nabyla podle potvrzení příslušného cizího orgánu právní moci. Právní moc cizího rozhodnutí musí být prokázána potvrzením příslušného cizího orgánu. Žalobce však dokládá údajnou právní moc

rozsudků prohlášením australského notáře, tj., soukromé osoby, která je nadána oprávněním ověřovat pravost listin. Nijak nedokládá, zda podle australského práva je právě notář tím orgánem, který je oprávněn právní moc rozhodnutí justičních orgánů potvrzovat. Kromě toho, notář, jehož osvědčení žalobce přikládá, ani nic nepotvrzuje, jen říká, že podle jeho „nejlepšího vědomí a svědomí“ jsou dané rozsudky „konečné, závazné a vynutitelné“. Právní moc, konečnost a vynutitelnost rozsudků tedy nebyla prokázána, což již samo o sobě brání uznání a vykonatelnosti rozhodnutí a jedná se o dostatečný důvod pro zamítnutí žaloby. Uvedli též, že i vlastní tvrzení žalobce potvrzují, že rozsudky vykonatelné nejsou.

7. Žalovaní poukázali na ustálenou judikaturu § 42a obč. zák., s tím, že z něj vyplývá požadavek vykonatelnosti pohledávky věřitele. Vykonatelnosti předmětných rozhodnutí však brání insolvence na majetek J. E. T., což vyplývá též z rozhodnutí High Court of Australia (Vrchní soud Austrálie) č. j. M 154/2016 ze dne 3. 5. 2017.
8. Za hlavní důvod pro zamítnutí žaloby žalovaní uvedli tu skutečnost, že žalobce neosvědčil důvodnost uplatněného nároku s tím, že je žalováno z dohody Terms of Settlement uzavřené podle práva australského státu Victoria, která z hlediska českého práva nepřipustným způsobem upravuje restituční nároky žalobců.
9. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, z něž vyplývá, že Jan Emil T., otec žalovaných, nabyl podle zákona č. 87/1991 Sb., jakožto oprávněná osoba, a dále jako kupující kupními smlouvami, tyto nemovitosti: parcela č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. xxx, xxx, způsob využití objekt bydlení, parcela č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. xxx, xxx, způsob využití objekt bydlení, parcela č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. xxx, xxx, způsob využití objekt bydlení, parcela č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. xxx, xxx, způsob využití objekt bydlení, vše zapsané na listu vlastnictví č. xxx v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, okres Hlavní město Praha, katastrální území xxx. Podle zákona č. 221/1991 Sb. nabyly tyto nemovitosti: parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, zahrada, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, orná půda, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, zahrada, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, zahrada, parcela č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, parcela č. xxx, zahrada, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, ostatní plocha, parcela č. xxx, orná půda, parcela č. xxx, ostatní plocha, všechny zapsané na listu vlastnictví č. xxx v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha, obec hlavní město Praha, katastrálního území xxx.
10. Původní žalobkyně Helena Marie T. se žalobou vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 25 C 195/95 domáhala vůči žalovaným Janu Emilu T. a Bytovému podniku Prahy 1 s.p. v likvidaci vydání ve výroku I. specifikovaných id. podílů nemovitostí v Praze, k.ú. xxx, tvrdila, že se stala oprávněnou osobou podle nálezu ÚS č. 164/94 Sb. a na tyto podíly má nárok, dohodla se tak se svým bratrem Janem Emilem T.. Žalovaný Jan Emil T. jakoukoli dohodu se svými sourozenci popřel, druhý žalovaný státní podnik, hospodařící se státním bytovým fondem uvedl, že žalobkyně neučinila řádnou výzvu jakožto povinná osoba. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem č.j. 25 C 195/95-40 ze dne 18.3.1998 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3.12.1998 č.j. 20 Co 381/98-58 žalobu na vydání těchto nemovitostí zamítl s odůvodněním, že žalobkyně Helena T. neuplatnila nárok vůči povinné osobě v prekluzivní

lhůtě upravené v § 5 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. a ani v nově otevřené šestiměsíční lhůtě od účinnosti nálezu, tj. do 30.4.1995. Za nedůvodný označil požadavek žalobkyně k části domu č.p. xxx, který prvý žalovaný Jan Emil T. od druhého žalovaného, Bytového podniku Prahy 1 s.p. v likvidaci, odkoupil.

11. Dále vyšel ze zjištění, že ze dne 12.5.2009 uzavřel Jan Emil T. na straně dárce a obdarovaní David T. a Paul Anthony T., darovací smlouvy, na základě nichž se stali žalovaní, David T. a Paul Anthony T. vlastníky každý z id. 1/2 výše specifikovaných nemovitostí v k.ú. xxx a k.ú. xxx, s účinností vkladu ke dni 14.5.2009.

12. Soud I. stupně dále uvedl, že původní žalobkyně Helena Marie T. nedoložila potvrzení o vzájemnosti uznávání obdobných rozsudků českých soudů v Austrálii s tím, že tento doklad je pro posouzení důvodnosti návrhu na nařízení exekuce významný, neboť je jednou ze zákonných podmínek zakotvených v § 64 písm. e) zák. č. 97/1963 Sb., pro které nelze uznat cizí rozhodnutí. K dohodě Terms of Settlement o rozdělení restituovaného majetku ve prospěch osob, které nemohly s úspěchem uplatnit nárok na vydání nemovitostí, neboť nesplňovali zákonné podmínky, uvedl, že obchází české restituční předpisy a z tohoto důvodu nelze rozsudkům australského soudu, které na základě Terms of Settlement přiznávají původní žalobkyni nároky vůči Janu Emilu T. v České republice přiznat účinky, neboť by se přičily účinkům, které mají české restituční předpisy a přičily by se tak veřejnému pořádku České republiky. Dohodu Terms of Settlement proto považoval za absolutně neplatnou podle § 39 obč. zák., což odůvodnil tím, že obchází zák. č. 87/1991 Sb.. Uvedl též, že v případě, že by o takové dohodě měl ve smyslu § 99 odst. 2 o. s. ř. rozhodovat český soud, měl by návrh na schválení dohody zamítnout pro její rozpor s právními předpisy. Soud I. stupně proto uzavřel, že původní žalobkyně, ani žalobce nemá vymahatelnou pohledávku, na základě které by mohl úspěšně uplatnit odpůřčí žalobu podle § 42a obč. zák. K ust. § 42a odst. 1 obč. zák. uvedl, že věřitel se podle tohoto ustanovení může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky jsou vůči němu právně neúčinné. Dále vyslovil, že pro závěr, zda dlužníkův právní úkon zkracuje uspokojení pohledávky věřitele, je rozhodný stav, jaký tu byl v době, kdy dlužník právní úkon učinil, jímž je v případě nemovitosti den, k němuž nastaly účinky vkladu práva do katastru nemovitostí. Darovací smlouvy mezi otcem žalovaných Janem Emilem T. a žalovanými byly uzavřeny dne 12.5. 2009, účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí nastaly ke dni 14. 5. 2009. Exekuční tituly, respektive tituly, jimiž žalobce dokazuje existenci vymahatelných pohledávek za žalovanými byly vydávány dne 28. 10. 2009 a 11. 12. 2009. Soud I. stupně poukázal též na tu skutečnost, že původní žalobkyně Helena Marie T. svůj nárok vůči povinné osobě neuplatnila v prekluzivní lhůtě podle zák. č. 87/1991 Sb. a její nárok zanikl. Za nedůvodný označil nárok vůči části domu č.p. xxx se stavební parcelou xxx, který Jan E. T. odkoupil od Bytového podniku Prahy 1 s.p. v likvidaci.

13. Soud I. stupně odkázal na § 15 odst. 1 písm. e) zák. č. 91/2012 Sb. s tím, že podle tohoto ustanovení nelze pravomocná cizí rozhodnutí uznat, jestliže uznání by se zjevně přičilo veřejnému pořádku. Soud I. stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí australského soudu nelze v České republice uznat, žalobce proto nemůže požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovatelným úkonem ušlo z dlužníkovy majetku. Uzavřel proto, že k podání žaloby žalující straně nespědí věcná legitimace.

14. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a tyto přiznal ve věci plně úspěšným žalovaným za právní zastoupení advokátem, a to za 11 úkonů po 1 500 Kč, 11 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč a DPH ve výši 4 158 Kč.

15. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, v němž především zdůraznil, že soud I. stupně založil zamítnutí žaloby zejména na tom, že vymáhání peněžitých pohledávek žalobce za dlužníkem formou odpůrcí žaloby představuje obcházení restituční legislativy ČR. Žalobce namítl, že obcházení zákona připadá v úvahu jen tehdy, pokud je právní jednání v rozporu se zřejmým účelem zákona. Účelem restituční legislativy byla náprava některých majetkových křivd, rozhodně není jejím účelem zákaz soukromoprávních dispozic restituentů s již restituovaným majetkem, ani zákaz vymáhání pravomocně přisouzených škodních pohledávek z porušení dohody o takové dispozici. Žalobce zdůraznil, že v projednávané věci není co odcházet.
16. Žalobce nejprve zopakoval skutkový děj týkající se jeho právní předchůdkyně i právního předchůdce žalovaných, jakož i dalšího sourozence Petra Aloise T. a uvedl, že zesnulá paní Helena Marie T. (matka a právní předchůdkyně žalobce), zesnulý Petr Alois T. a zesnulý Jan Emil T. (otec a právní předchůdce žalovaných) byli potomky manželů Aloise Jana T. a Anny T., kteří po roce 1948 opustili Československo a usadili se v Austrálii. Alois Jan T. byl společně se svou manželkou Annou T., případně s dalšími osobami vlastníkem anebo spoluvlastníkem nemovitostí ležících na území České republiky. Poté, co Alois Jan T. a Anna T. opustili Československo, byly jejich nemovitosti na území Československa zkonfiskovány ve prospěch státu. Alois Jan T. zemřel xxx, Anna T. zemřela xxx. Po demokratických změnách v roce 1989 se sourozenci T. počátkem roku 1990 setkali v Austrálii a uzavřeli dohodu o společném postupu, jejímž předmětem byl závazek společně usilovat o znovuzískání nemovitostí na území bývalého Československa (dále jen „Dohoda o společném postupu“). Jako první ze sourozenců T. splnil podmínky restitučních zákonů Jan Emil T., podal žádosti o restituci nemovitostí již v září 1991 a nemovitosti mu byly následně vydány. Jan Emil T. však nejednal v souladu s Dohodou o společném postupu, a vzhledem k tomu, že selhala i veškerá jednání mezi sourozenci T., podala paní Helena Marie T. a další zainteresovaní příbuzní, potomci a dědicové třetího ze sourozenců T., Petra Aloise T., dne 2. 10. 1998 proti Janu Emilu T. žalobu k Nejvyššímu soudu australského federálního státu Victoria, jež byla vedena pod č. 7393/1998. Dne 23. 2. 2001 bylo mezi paní Marií Helenou T., potomky a dědici třetího ze sourozenců T. a Janem Emilem T. zahájeno formální mediální řízení, na základě něž uzavřeli všichni účastníci řízení s Janem Emilem T. dne 23. 2. 2001 písemnou dohodu nazvanou Terms of Settlement, tedy dohoda o narovnání, což bylo oznámeno soudu dne 28. 2. 2001 a soud řízení zastavil. Dohodou o narovnání se Jan Emil T. zavázal převést na oprávněné, tj. paní Marii Helenu T. a další příbuzné, do dvanácti měsíců od uzavření této dohody v ní specifikované nemovitosti nacházející se v Německu, v České republice a na Slovensku, případně, nebude-li možné tyto nemovitosti v uvedené lhůtě převést na oprávněné osoby, tyto zpeněžit a výnos mezi oprávněné rozdělit. Současně bylo ujednáno, že nesplní-li Jan Emil T. uvedené povinnosti z dohody o narovnání, mohou se oprávnění domáhat přiměřené náhrady za porušení těchto povinností. Žalobce zdůraznil, že dohoda o narovnání byla soukromoprávní dohoda, kterou Jan Emil T. uzavřel jako vlastník nemovitostí v České republice, dobrovolně takto disponoval svým majetkem. Vzhledem k tomu, že Jan Emil T. své povinnosti stanovené v dohodě o narovnání nesplnil, iniciovali ostatní účastníci dohody řízení u australského Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria, v němž se domáhali po Janu Emilu T. přiměřené náhrady. Tento soud shledal žalobní nárok důvodným a rozhodnutím sp. zn. S CI 1998 07393 ze dne 11. 12. 2009 přiznal paní Heleně Marii T. částku 4.740.830 EUR a částku představující úroky z prodlení ve výši 296.079 EUR, dále uložil Janu Emilu T. rozhodnutím sp. zn. 7393/98, ze dne 28. 10. 2009 povinnost uhradit právní předchůdkyni žalobce náklady řízení ve výši 81.914,40 australských dolarů.
17. Žalobce zdůraznil, že disponuje vůči Janu Emilu T. vymahatelnou a zároveň vykonatelnou pohledávkou, neboť rozhodnutí Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria, sp. zn.

7393/98, ze dne 28. 10. 2009 i rozhodnutí Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria, sp. zn. S CI 1998 07393 ze dne 11. 12. 2009 nabyla právní moci a obě jsou rovněž vykonatelná, právní předchůdce žalovaných však přes opakované výzvy ničeho neuhradil.

18. Žalobce dále poukázal na tu skutečnost, že právní předchůdce žalovaných spolu se žalovanými podnikl kroky, které měly za následek zkrácení žalobce, resp. právní předchůdkyně žalobce, spočívající v darovacích smlouvách, jimiž převedl všechny nemovitosti, které nabyl v rámci restitučního řízení na žalovaného č. 1 a žalovaného č. 2. Tento převod majetku ze strany právního předchůdce žalovaných na žalované označil žalobce za postup, který byl motivován snahou vyhnout se povinnosti plnit na základě rozhodnutí australského soudu. Dále uvedl, že vzhledem ke značné výši pohledávky není možné dosáhnout jejího uspokojení z jakéhokoli jiného majetku. Žalobce zdůraznil, že předmětné řízení je řízením o odpůrcí žalobě, žalobce se nedomáhá vydání nemovitostí, ani výkonu cizozemského rozhodnutí. Pro úspěch žalobce v řízení o odpůrcí žalobě tedy v souladu s § 42a obč. zák. postačuje, aby prokázal, že ke dni rozhodnutí soudu disponoval vymahatelnou pohledávkou, na jejímž uspokojení byl zkrácen odporovaným jednáním.
19. Žalobce označil úvahy soudu I. stupně ohledně údajného obcházení restitučních předpisů za nepřezkoumatelné, neboť z nich není zřejmé, zda o obcházení restitučních předpisů se jedná v případě dohody o společném postupu nebo dohody o narovnání (Terms of Settlement) nebo u obou těchto dohod. V této souvislosti odkázal na odst. 27. rozhodnutí, v němž soud I. stupně uvádí, že: „Dohoda obsažená v „Terms of Settlement“ v tom smyslu, že pokud některou nemovitost získá do výlučného vlastnictví, když nárok může uplatnit jen ten z nich, kdo získá státní občanství bývalé ČSFR a trvalý pobyt v ČSFR (...)“ a namítl, že dohoda o narovnání vůbec neřešila otázku nabytí nemovitostí v restituci jedním z účastníků dohody. Žalobce zdůraznil, že dohoda o narovnání byla uzavřena několik let poté, co právní předchůdce žalovaných nemovitosti nabyl, je tedy zřejmé, že uzavření této dohody nemůže představovat obcházení českých restitučních předpisů.
20. Žalobce vytkl soudu I. stupně nesprávnou aplikaci institutu rozporu s veřejným pořádkem, jak je tento zakotven v § 15 odst. 1 písm. e) zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, v platném znění, resp. i § 64 písm. d) předchozího ZMPS. Odkázal na konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, podle níž v případě, že účinkem uznání cizozemského rozhodnutí má být zaplacení jím přisouzené částky, nemůže se jednat o účinky, které by byly v rozporu s veřejným pořádkem ČR. Namítl, že rozhodnutí australského soudu neukládají nic jiného než zaplacení peněžité částky, nemohou proto být v rozporu s veřejným pořádkem ČR. Za zcela nesprávný označil žalobce závěr soudu I. stupně o tom, že se právní předchůdkyně žalobce a nyní žalobce snaží za pomoci rozhodnutí australského soudu obejít výsledek řízení vedeného tímto soudem pod sp. zn. 25 C 195/95, v němž právní předchůdkyně žalobce uplatňovala restituční nároky podle zákona č. 87/1991 Sb. Namítl, že předmětem uvedeného řízení byl restituční nárok žalobkyně (tedy zákonný nárok), zatímco předmětem rozhodnutí australského soudu bylo porušení soukromoprávní obligační Dohody o narovnání z roku 2001 (uzavřené dlouho po skončení tohoto řízení – rozhodnutí odvolacího soudu je z 3. 12. 1998) a výsledkem bylo uložení povinnosti zaplatit peněžité zadostiučinění, což jsou svou povahou zcela jiné nároky. Žalobce dále uvedl, že posuzování platnosti nebo neplatnosti dohod z pohledu českého právního řádu není ve zdejším sporu vůbec přípustné. Pro úplnost uvedl, že dohody nejsou v rozporu s účelem restituční legislativy ČR a nemohou ji tudíž obcházet, neboť se vůbec nijak nedotýkají a nenarušují zmírnění následků některých majetkových křivd spáchaných v minulosti státní mocí, ani nejsou v kolizi s touto legislativou předpokládaným způsobem řešení restitučních nároků. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 64 Co 142/2012-160, v němž Městský soud v Praze k výše

uvedené dohodě uvedl, že se jedná o dohodu soukromoprávní povahy, která byla uzavřena po uplynutí všech lhůt k uplatňování nároků podle restitučních předpisů, byla uzavřena poté, co povinný nemovitosti v restituci nabyt, stal se vlastníkem, který může se svým vlastnictvím volně nakládat a bylo na jeho vůli, zda v rámci mediačního řízení před australským soudem uzavře s oprávněnými dohodu o narovnání. Ze skutečnosti, že australský soud vycházel z toho, že povinný porušil svou povinnost ze závazkového vztahu a na tomto skutkovém základě rozhodl o povinnosti povinného oprávněné odškodnit, nelze dovodit, že se jeho rozhodnutí přiči veřejnému pořádku České republiky. Žalobce uvedl dále, že nepopírá, že toto konkrétní rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo zrušeno Nejvyšším soudem, avšak výlučně z procesních důvodů, které se týkaly možnosti povinného vyjádřit se k založeným důkazům ve vztahu k vzájemnosti.

21. Žalobce soudu I. stupně především vytkl, že nesprávně posoudil předpoklady vykonatelnosti, neboť měl za to, že předpokladem úspěšné žaloby o odporovatelnosti ve smyslu § 42a obč. zák. je skutečnost, že pohledávka věřitele byla vymahatelná (vykonatelná) již v okamžiku uzavření zkracující smlouvy. Tento závěr soudu I. stupně je podle žalobce v příkrém rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu. V této souvislosti cituje z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 620/2017, podle nějž z toho, jak ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. vymezuje podmínky odporovatelnosti právním úkonům dlužníka, nevyplývá, že by předpokladem odporovatelnosti muselo být zkrácení uspokojení již vymahatelné pohledávky věřitele nebo splatné pohledávky věřitele. Protože je možné odporovat právním úkonům dlužníka, které zkracují věřitele (učiněným v úmyslu zkrátit věřitele), postačuje, aby dlužník sledoval svým jednáním zkrácení jakékoliv pohledávky svého věřitele; není vůbec rozhodné, zda šlo o pohledávku splatnou či nesplatnou, popřípadě budoucí, nebo zda pohledávka byla vymahatelnou. Pro uplatnění odporu je z tohoto hlediska významné jen to, že věřitel skutečně má vůči dlužníku pohledávku (tedy že je jeho věřitelem) a že dlužník učinil právní úkon v úmyslu zkrátit její uspokojení, tj. že svým právním úkonem úmyslně nastolil takový stav, který věřiteli znemožňuje nebo ztěžuje uspokojení jeho pohledávky z dlužníkovy majetku. Požadavek, aby žalující věřitel měl vymahatelnou pohledávku, je otázkou věcné legitimace; k tomu, aby žalující věřitel byl věcně legitimován, postačuje, aby jeho pohledávka za dlužníkem byla vymahatelnou alespoň v době rozhodnutí soudu o jím podané odpůřčí žalobě, nikoli již v době uskutečnění zkracujícího právního jednání, jak to vyžaduje soud I. stupně, postačí, že v této době byla alespoň existentní, což je v případě předmětných pohledávek zcela splněno, neboť mají základ v dohodě o narovnání z roku 2001. Žalobce zdůraznil, že pro úspěch odpůřčí žaloby je třeba, aby se pohledávka stala vymahatelnou alespoň v době rozhodnutí soudu, což je v projednávané věci splněno, neboť australská rozhodnutí jsou jak pravomocná, tak i vykonatelná, jak žalobce v řízení tvrdí a prokazuje. Právní závěr soudu I. stupně ohledně posouzení této otázky označil za nesprávný.

22. Žalobce vytkl soudu I. stupně též nesprávné posouzení otázky vzájemnosti uznávání českých a australských rozhodnutí a uvedl, že tato otázka byla vyřešena rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 30 Cdo 3753/2012-253, který uzavřel, že mezi ČR a Austrálií vzájemnost dána je.

23. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že určí, že darovací smlouva uzavřená mezi Janem Emilem T., narozeným dne xxx, posledně bytem xxx, xxx a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2, uzavřená dne 12. 5. 2009, kterou byly na žalované převedeny nemovitosti v katastrálním území xxx specifikované v žalobě je vůči žalobci právně neúčinná a dále, aby určil, že darovací smlouva uzavřená mezi Janem Emilem T., narozeným dne xxx, posledně bytem xxx, xxx, a žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2, uzavřená dne 12. 5. 2009, kterou byly na žalované převedeny nemovitosti v katastrálním území xxx, je vůči žalobci

právně neúčinná a žalovaným uloží povinnost nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku. Případně, pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že nelze bez dalšího rozhodnout o změně rozhodnutí, žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

24. Žalovaní navrhli potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako správného s tím, že soud I. stupně vycházel ze správně a dostatečně zjištěného skutkového stavu, správně posoudil, dohodu Terms of Settlement uzavřenou v rámci řízení před australskými soudy jako absolutně neplatnou podle § 39 tehdy účinného občanského zákoníku. Žalovaní vyjádřili souhlas se závěrem soudu I. stupně, že žalobce nerespektoval skutečnost, že nárok na vydání nemovitostí podle restitučních předpisů nebyl dán a obešel české restituční předpisy i procesní předpisy určující pravomoc českých soudů, aby se domohl vydání podkladových rozsudků, na jejichž základě se pak domáhal neúčinnosti převodu odporovaných nemovitostí. Podkladové rozsudky australských soudů proto soud I. stupně shledal jako rozhodnutí, která se svými účinky přičí českému veřejnému pořádku, nelze je v České republice vykonat a žalobce nedisponuje vykonatelnou pohledávkou, o nichž by s úspěchem opřel svůj odpůrčí nárok. Žalovaní zdůraznili, že podkladové rozsudky jsou výsledkem řízení, které žalobci zahájili poté, co v České republice neuspěli s restitučním nárokem a nárokem z údajné dohody o společném postupu tak, aby zmírnili, respektive eliminovali dopady rozsudků českých soudů na jejich majetkové poměry. Za správný označili závěr soudu I. stupně, že podkladovým rozsudkům nelze v České republice přiznat žádné účinky. Dále odkázali ust. 64 písm. d) ZMPS, podle něž nelze podkladové rozsudky v České republice uznat ani vykonat, neboť se přičí českým restitučním předpisům, obchází je a jsou proto v rozporu s českým veřejným pořádkem. Žalovaní označili za správný názor soudu I. stupně, že podkladovými rozsudky vydanými na základě řízení vedených v Austrálii se žalobce snažil oklikou získat odporované nemovitosti anebo získat alespoň finanční náhradu za tyto nemovitosti, na něž podle rozhodnutí českých soudů nárok neměl. Žalovaní v této souvislosti odkázali na usnesení pléna Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 6/20 zabývající se právní úpravou osvojení.
25. Žalovaní odkázali na předchozí rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 např. sp. zn. 20 C 17/2008 s tím, že se vyjádřil tak, že dohoda Terms of Settlement nepřipustným způsobem obchází české restituční předpisy, neboť rozděluje restituovaný majetek ve prospěch osob, které se svým restitučním nárokem v České republice neuspěly. Žalovaní odkázali na rozhodnutí o předběžných opatřeních Obvodního soudu pro Prahu 1, která byla ve spojení s rozhodnutími Městského soudu v Praze zamítnuta s odůvodněním, že je žalováno z dohody Terms of Settlement uzavřené podle práva státu Victoria, která z hlediska českého práva nepřipustným způsobem upravuje restituční nároky žalobců.
26. Žalovaní dále uvedli, že skutečnost, že po neúspěchu ve věci v České republice žalobci formulovali své nároky tak, aby založili jurisdikci australských soudů, vede k obcházení závazných pravidel jurisdikce českých soudů a zásahu do výkonu soudní moci v České republice. Již tato skutečnost je dle názoru žalovaných dostatečným důvodem pro odepření uznání a výkonu těchto rozsudků pro rozpor s veřejným pořádkem ČR.
27. K dohodě Terms of Settlement žalovaní uvedli, že nepřipustným způsobem upravuje restituční nároky žalobců, byla uzavřena před australským soudem v řízení, které mělo nahradit závěry českých soudů o neexistujícím restitučním nároku.
28. Žalovaní dále uvedli, že doložka právní moci a vykonatelnosti podkladových rozsudků byla s konečnou platností zrušena australským High Court of Australia rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017 č. M 154/2016. Žalobci uvedli, že Nejvyšší soud založil na existenci potvrzení o právní

moci a vykonatelnosti svůj závěr a tom, že podkladová rozhodnutí jsou vykonatelná stejně tak jako Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 64 Co 142/2012. Žalovaní k exekučnímu řízení vedenému u Obvodního soudu pro Prahu 1 uvedli, že usnesení č. j. 49 EXE 2107/2011-73, kterým byla nařízena exekuce je irelevantní, neboť povinný Jan Emil T. se exekučního řízení vůbec nezúčastnil a nemohl ničeho vznést na svoji obranu. Právě z důvodu, že povinnému Janu Emilu T. nebylo umožněno vyjádřit se k tvrzením a důkazům v exekučním řízení, bylo usnesení Městského soudu v Praze č. j. 64 Co 142/2012-160 Nejvyšším soudem zrušeno pro vady řízení. V důsledku vadného procesního postupu neměl ani Nejvyšší soud k dispozici informace a podklady, aby mohl posoudit otázku rozporu účinků podkladových rozsudků s veřejným pořádkem a neplatnost Terms of Settlement a další související skutečnosti. Žalovaní dále namítli, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1, č. j. 49 EXE 2107/2011, se nezabývalo restitučními předpisy, rozporem podkladových rozsudků s restitučními předpisy, stejně se jimi nezabývalo ani usnesení Městského soudu v Praze č. j. 64 Co 464/2013-297.

29. Žalovaní zdůraznili, že soud I. stupně správně uzavřel, že podkladové rozsudky stojí na dohodách, jejichž existenci české soudy nemají za prokázanou, nebo jsou neplatné pro obcházení a rozpor s českými restitučními předpisy a pro rozpor s veřejným pořádkem je nelze uznat ani vykonat žalobce tedy nedisponuje vykonatelnou pohledávkou ve smyslu § 42a obč. zák. Žalovaní dále uvedli, že soud I. stupně se již nemusel zabývat jinými skutkovými okolnostmi, včetně tvrzeného zkracujícího jednání dlužníka a žalovaných či otázkou vzájemnosti mezi Českou republikou a Austrálií, neboť by pro posouzení věci byly nadbytečné.
30. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaných zdůraznil, že soud I. stupně založil své rozhodnutí na nesprávné aplikaci výhrady veřejného pořádku ve smyslu § 15 odst. 1 písm. e) zákona o mezinárodním právu soukromém, resp. i § 64 písm. d) předchozího zákona o mezinárodním právu soukromém. Žalobce uvedl, že věcný přezkum zahraničních rozhodnutí, včetně posouzení platnosti či neplatnosti dohod, na základě kterých je rozhodnutím nárok přiznán, je podle konstantní rozhodovací praxe nejvyšších soudů vyloučen, platností či neplatností dohod uzavřených v Austrálii podle australského práva se české soudy zabývat nemají. Žalobce zdůraznil, že se nemůže jednat o obcházení restitučních předpisů v případech, kdy má nárok svůj základ v obligaci, jako je tomu v projednávané věci, neboť se nejedná o otázku kolize zákonných nároků restitučního a obecného, ale o to, že vedle zákonných nároků nově vzniká separátní, obligační nárok. Žalobce v této souvislosti odkázal na stanovisko doc. JUDr. Filipa Melzera, LL.M., Ph.D., které ke své replice přiložil.
31. Žalobce odmítl tvrzení, že se právní předchůdkyně žalobce a nyní žalobce snaží za pomoci australských rozhodnutí obejít výsledek řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 25 C 195/95 označil tato tvrzení za absurdní. Zdůraznil, že předmětem uvedeného řízení byl restituční nárok právní předchůdkyně žalobce, zatímco předmětem rozhodnutí australských soudů bylo porušení soukromoprávní obligační dohody a narovnání z roku 2001, uzavřené dlouho po skončení tohoto řízení, když rozhodnutí odvolacího soudu je z 3. 12. 1998 a výsledkem bylo uložení povinnosti zaplatit peněžité zadostiučinění. Jde tedy o zcela odlišné nároky. Žádná z dohod přitom nemá nic společného s restitučními předpisy s tím, že se restituent zaváže, že na třetí osobu vydanou věc převede, nečiní z této třetí osoby restituenta, neboť majetek nenabývá restitucí, nýbrž smluvním převodem od vlastníka.
32. Žalobce odmítl tvrzení žalovaných, že soud I. stupně postupoval správně s tím, že naopak rozhodnutí předkládaná žalovanými nebyla vydána v řízeních týkajících se předmětné pohledávky a nejsou relevantní. Usnesení týkající se předběžných opatření právně neexistují, neboť se nejedná o rozhodnutí ve věci samé a v každém případě řízení skončilo zastavením.

33. Žalovaní v reakci na repliku žalobce namítli, že stanovisko doc. Melzera bylo podáno opožděně, žalobce se snaží obejít závazné mantinely stanovené v § 205a o. s. ř. pro předkládání nových skutečností a důkazů v odvolacím řízení a uvedli, že žádají soud, aby ke stanovisku doc. Melzera při posuzování věci nepřihlížel. K tomuto stanovisku dále uvedli, že nevyjadřuje objektivní právní názor, neboť doc. Melzer je součástí týmu akademie Havel & Partners a je prezentován jako advokát a přední odborník advokátní kanceláře Havel & Partners, hájí tedy zájmy klienta své advokátní kanceláře a na jeho stanoviska nelze pohlížet jako na nezávislou akademickou právní analýzu.
34. Žalobce při jednání odvolacího soudu žalobce vytkl rozhodnutí soudu I. stupně nepřezkoumatelnost, neboť soud I. stupně založil své rozhodnutí na uplatnění výhrady veřejného pořádku vůči pohledávkám žalobce opřeným o neplatnost rozhodnutí australského soudu, případně dohody o narovnání, což ovšem není z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně jasné. Podrobně rozebral nesrovnalosti v odůvodnění rozsudku soud I. stupně. Soudu I. stupně žalobce především vytkl nesprávnou aplikaci výhrady veřejného pořádku, v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4265/2018, v němž Nejvyšší soud uvedl, že výhradu veřejného pořádku lze použít jen ve výjimečných případech, v nichž by uznání účinků cizího rozhodnutí, nikoli tedy uznání rozhodnutí jako takového, bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem státu. Pouhá odlišnost právní úpravy, jejíž účinky v zemi rozhodnutí nevyvolávají žádné zvlášť negativní důsledky pro tamější právní řád, výhradu rozporu s veřejným pořádkem nemohou zakládat, opak by vedl ve svých důsledcích k nepřijatelnému přezkoumávání správnosti cizozemského rozhodnutí. Dále uvedl, že uvedený rozsudek Nejvyššího soudu se týká též vymáhání peněžité pohledávky. Vymáhání peněžité pohledávky je přitom v právním řádu České republiky zcela standardní a nelze dovodit, že by uznání takového exekučního titulu a jeho prohlášení za vykonatelný bylo v rozporu s veřejným pořádkem České republiky. Žalobce označil za nepřijatelné přezkoumávat cizozemské rozhodnutí a jeho platnost a soud I. stupně se neměl ani zabývat dohodami uzavřenými v Austrálii podle australského práva a australským státními občany. Žalobce zdůraznil, že v projednávané věci se jedná o obligační nárok, nikoli zákonný, nejedná se tedy o věc upravenou restitučními předpisy. Za nesprávný označil závěr soudu I. stupně, že pohledávka musí být vykonatelná ve smyslu přiznaná exekučním titulem už v okamžiku zkracujícího jednání. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, kterou cituje v odvolání. Zdůraznil, že k okamžiku zkracujícího jednání musí být pohledávka existentní, v daném případě existovala porušená dohoda i rozhodnutí o základu nároků, tedy rozhodnutí, kterým australský soud rozhodl, že dohoda skutečně byla porušena, bylo tedy zjevné, že pohledávky existují. Vykonatelnou pohledávku potřebuje žalobce až v okamžiku rozhodnutí soudu, což i v době rozhodnutí soudu I. stupně bylo splněno. Za nesprávný označil žalobce názor soudu I. stupně, že žalobce nedoložil důkaz o vzájemnosti mezi Českou republikou a Austrálií s tím, že vzájemnost mezi Českou republikou a Austrálií nelze posoudit. Žalobce zdůraznil, že v exekučním řízení skončeném v roce 2012 či 2013 doložil důkaz o vzájemnosti a přesně tento důkaz je i ve spise. Jedná se o prohlášení australského Ministerstva spravedlnosti. V této souvislosti odkázal též na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3753/2012, v němž v řízení jiných žalobců vůči týmž žalovaným Nejvyšší soud vyslovil, že vzájemnost je dána. Soudu I. stupně v této souvislosti vytkl, že se s rozsudkem Nejvyššího soudu nevypořádal. Žalobce zdůraznil, že se nejedná o restituční kauzu, nejde o vydání jakýchkoliv nemovitostí, nejde ani o výkon rozhodnutí, žádný význam tedy nemají námitky proti výkonu rozhodnutí podle zákona o mezinárodním právu soukromém, neboť projednávaná věc je řízením o odpůrcí žalobě a na žalobci bylo, aby prokázal, že má existentní, nikoliv nutně vykonatelnou pohledávku v okamžiku naříkaného darování a vykonatelnou v okamžiku rozhodnutí soudu I. stupně, úmysl zkracující se presumuje.

35. Žalovaní uvedli shodně jako v odvolání, zdůraznili, že soud I. stupně správně odhalil, že je potřeba mít na paměti a zkoumat, zda jednání žalobce neobchází restituční předpisy. Žalovaní uvedli, že celé řízení v Austrálii vycházelo z toho, že byla uzavřena jakási dohoda o restituci nemovitostí, jejíž existenci soudy v ČR neuznaly. Žalovaní zdůraznili, že vše se odvíjí od restitučních nároků, poté co neuspěli v České republice, přenesli žalobci své nároky do Austrálie, kde se domáhali téhož a snažili se přes obligační nároky v Austrálii oklikou dostat k restituovaným nemovitostem, aniž by splňovali podmínky českého práva. Žalovaní se dále vyjádřili k stanovisku docenta Melzera a k výhradě veřejného pořádku v zákoně o mezinárodním právu soukromém. Žalovaní zdůraznili, že rozsudky australského soudu vycházející z dohody o narovnání (Terms of Settlement) z roku 2001 maří účinky rozhodnutí českých soudů v restitučních věcech. Žalovaní dále uvedli, že ve věci není dána vzájemnost mezi Českou republikou a Austrálií. Žalovaní dále zdůraznili, že podkladové rozsudky australského soudu byly provedeny k důkazu bez potřebných potvrzení o vykonatelnost a právní moci, že dohodu je třeba vnímat v kontextu všech okolností, za nichž byla uzavřena. Žalovaní uvedli, že potvrzení o vykonatelnosti, která žalobce předložil v jiném řízení, byla zrušena, absentují tak i formální předpoklady vykonatelnosti ve smyslu § 42a obč. zák.
36. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně i řízení předcházející jeho vydání podle § 212 a § 212a o. s. ř., v souladu s ust. § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování a poté shledal odvolání důvodným.
37. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně provedeným dokazováním, z něž vyplývá, že dne 12.5.2009 uzavřel Jan Emil T. na straně dárce a obdarovaní David T. a Paul Anthony T., darovací smlouvy, na základě nichž se stali žalovaní, David T. a Paul Anthony T. vlastníky každý z id. ½ výše specifikovaných nemovitostí v k.ú. Staré Město a k.ú. xxx, s účinností vkladu ke dni 14.5.2009. Těmito právními úkony převedl Jan Emil T. na své syny nemovitosti, které původně vlastnili manželé Alois Jan T. a Anna T., kteří zemřeli před účinností restitučních předpisů a které byly po jejich emigraci do Austrálie po roce 1948 zkonfiskovány.
38. Právní předchůdkyně žalobce paní Helena Marie T., zemřelý Petr Alois T. a právní předchůdce žalovaných Jan Emil T. byli potomky manželů Aloise Jana T. a Anny T..
39. Počátkem roku 1990 se všichni sourozenci T. setkali v Austrálii a uzavřeli dohodu o společném postupu, jejímž předmětem byl závazek společně usilovat o znovuzískání nemovitostí na území bývalého Československa (dále jen „Dohoda o společném postupu“). Jako první ze sourozenců T. splnil podmínky restitučních zákonů Jan Emil T., podal žádosti o restituci nemovitostí již v září 1991 a nemovitosti mu byly následně vydány.
40. Jan Emil T. se odmítl se svými sourozenci vyrovnat, nejednal v souladu s dohodou o společném postupu, a proto paní Helena Marie T. a potomci a dědicové třetího ze sourozenců T., Petra Aloise T., dne 2. 10. 1998 proti Janu Emilu T. žalobu k Nejvyššímu soudu australského federálního státu Victoria, jež byla vedena pod č. 7393/1998. Dne 23. 2. 2001 bylo mezi paní Marií Helenou T., potomky a dědici třetího ze sourozenců T. a Janem Emilem T. zahájeno formální mediační řízení, na základě něž uzavřeli všichni účastníci řízení s Janem Emilem T. dne 23. 2. 2001 písemnou dohodu nazvanou Terms of Settlement, tedy dohoda o narovnání, což bylo oznámeno soudu dne 28. 2. 2001 a soud řízení zastavil.
41. Dohodou o narovnání se Jan Emil T. zavázal převést na oprávněné, tj. paní Marii Helenu T. a další příbuzné, do dvanácti měsíců od uzavření této dohody v ní specifikované nemovitosti nacházející se v Německu, v České republice a na Slovensku, případně, nebude-li možné tyto

nemovitosti v uvedené lhůtě převést na oprávněné osoby, tyto zpeněžit a výnos mezi oprávněné rozdělit. Současně bylo ujednáno, že nesplní-li Jan Emil T. uvedené povinnosti z dohody o narovnání, mohou se oprávnění domáhat přiměřené náhrady za porušení těchto povinností.

42. Vzhledem k tomu, že Jan Emil T. své povinnosti stanovené v dohodě o narovnání nesplnil, iniciovali ostatní účastníci dohody řízení u australského Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria, v němž se domáhali po Janu Emilu T. přiměřené náhrady. Tento soud shledal žalobní nárok důvodným a rozhodnutím sp. zn. S CI 1998 07393 ze dne 11. 12. 2009 přiznal paní Heleně Marii T. částku 4.740.830 EUR a částku představující úroky z prodlení ve výši 296.079 EUR, dále uložil Janu Emilu T. rozhodnutím sp. zn. 7393/98, ze dne 28. 10. 2009 povinnost uhradit právní předchůdkyni žalobce náklady řízení ve výši 81.914,40 australských dolarů.
43. Soud I. stupně správně posoudil projednávanou věc ve vztahu k tomu, čeho se právní předchůdkyně žalobce i žalobce domáhali, a to určení neúčinnosti darovacích smluv, vzhledem k datu uzavření darovacích smluv dne 12.5.2009 podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.).
44. Podle ustanovení § 42a odst. 1 obč. zák. se věřitel může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, jsou vůči němu právně neúčinné. Toto právo má věřitel i tehdy, je-li nárok proti dlužníkovi z jeho odporovatelného úkonu již vymahatelný anebo byl-li již uspokojen. Podle ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. odporovat je možné právním úkonům, které dlužník učinil v posledních třech letech v úmyslu zkrátit své věřitele, musel-li být tento úmysl druhé straně znám, a právním úkonům, kterými byli věřitelé dlužníka zkráceni a k nimž došlo v posledních třech letech mezi dlužníkem a osobami jemu blízkými (§ 116 a § 117 obč. zák.), nebo které dlužník učinil v uvedeném čase ve prospěch těchto osob, s výjimkou případu, když druhá strana tehdy dlužníkův úmysl zkrátit věřitele i při náležité pečlivosti nemohla poznat. Podle ustanovení § 42a odst. 3 obč. zák. právo odporovat právním úkonům lze uplatnit vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, nebo které vznikl z odporovatelného úkonu dlužníka prospěch. Podle ustanovení § 42a odst. 4 obč. zák. právní úkon, kterému věřitel s úspěchem odporoval, je vůči němu neúčinný potud, že věřitel může požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovatelným právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku; není-li to dobře možné, má právo na náhradu vůči tomu, kdo měl z tohoto úkonu prospěch.
45. Smyslem žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. (odpůrcí žaloby) tedy je ze strany věřitele dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči němu neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon, jenž zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky. V této souvislosti shledal odvolací soud nesprávným závěr soudu I. stupně, že již v době, kdy dlužník právní úkon učinil, musí věřitel disponovat vymahatelnou, resp. vykonatelnou pohledávkou. Podmínky, za nichž věřitel může odporovat právním úkonům dlužníka, uvádí ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. Z toho, jak vymezuje podmínky odporovatelnosti právním úkonům dlužníka, nevyplývá, že by předpokladem odporovatelnosti muselo být zkrácení uspokojení již vymahatelné pohledávky věřitele nebo splatné pohledávky věřitele. Odporovat je možné právním úkonům dlužníka, které zkracují věřitele, tedy učiněným v úmyslu zkrátit věřitele. Postačuje proto, aby dlužník sledoval svým jednáním zkrácení jakékoliv pohledávky svého věřitele; není vůbec rozhodné, zda šlo o pohledávku splatnou či nesplatnou, popřípadě budoucí, nebo zda pohledávka byla vymahatelnou.
46. Pro uplatnění odporu je z tohoto hlediska významné jen to, že věřitel skutečně má vůči dlužníku pohledávku (tedy že je jeho věřitelem) a že dlužník učinil právní úkon v úmyslu zkrátit její

uspokojení, tj. že svým právním úkonem úmyslně nastolil takový stav, který věřiteli znemožňuje nebo ztěžuje uspokojení jeho pohledávky z dlužníkovy majetku. Požadavek, aby žalující věřitel měl vymahatelnou pohledávku, je otázkou věcné legitimace; k tomu, aby žalující věřitel byl věcně legitimován, postačuje, aby jeho pohledávka za dlužníkem byla vymahatelnou alespoň v době rozhodnutí soudu o jím podané odpůří žalobě (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 1999 sp. zn. 31 Cdo 1704/98, jakož i rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. listopadu 2015).

47. Žalobce, resp. jeho právní předchůdkyně měla vůči právnímu předchůdci žalovaných pohledávku založenou již dohodou o narovnání ze dne 23.2.2001 (Terms of Settlement), na základě níž byly vydány rozsudky Nejvyšším soudem v Melbourne, stát Victoria, Austrálie sp. zn. S CI 1998 07393 ze dne 11. 12. 2009 a sp. zn. 7393/98, ze dne 28. 10. 2009. Podmínka vymahatelné pohledávky je tedy splněna.
48. Dlužníkovy právní úkony zkracují pohledávku věřitele zejména tehdy, jestliže vedou ke zmenšení majetku dlužníka a jestliže v důsledku nich nastalé zmenšení majetku má současně za následek, že věřitel nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka, ačkoliv - nebýt těchto úkonů - by se z majetku dlužníka alespoň zčásti uspokojil (obdobně vyplývá též z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 1. 2002 sp. zn. 21 Cdo 549/2001).
49. V projednávané věci žalovaní tvrdili, že na majetek právního předchůdce žalovaných Jana Emila T. bylo vedeno insolvenční řízení s tím, že tato skutečnost vyplývá z rozhodnutí High Court of Australia (Vrchní soud Austrálie) č. j. M 154/2016 ze dne 3. 5. 2017. Zároveň tvrdili, že tato skutečnost brání vykonatelnosti předmětných rozhodnutí a v odvolacím řízení tvrdili, že tímto rozhodnutím byly zrušeny rozsudky Nejvyšším soudem v Melbourne, stát Victoria, Austrálie sp. zn. S CI 1998 07393 ze dne 11. 12. 2009 a sp. zn. 7393/98, ze dne 28. 10. 2009. Odvolací soud přihlédl ke sdělení žalovaných o insolvenční jejich právního předchůdce. Tato skutečnost dokládá splnění další podmínky vyplývající z ust. § 42a obč. zák., tedy, že darovacími smlouvami došlo ke zmenšení majetku dlužníka a v důsledku nich nastalého zmenšení majetku nemůže žalobce jako věřitel dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka, ačkoliv - nebýt těchto úkonů - by se z majetku dlužníka alespoň zčásti uspokojil.
50. Odporovatelným je podle ust. § 42a odst. 2 obč. zák. takový právní úkon dlužníka, který učinil v posledních třech letech v úmyslu zkrátit své věřitele, musel-li být tento úmysl druhé straně znám; břemeno tvrzení a důkazní břemeno v tomto směru nese věřitel. Jsou-li druhou stranou v právním úkonu s dlužníkem osoby dlužníkovi blízké, například osoby uvedené v ustanovení § 116 obč. zák., není prokázání jejich vědomosti o úmyslu dlužníka cum animo fraudandi podmínkou odporovatelnosti; jejich vědomost o úmyslu dlužníka zkrátit dlužníkovy věřitele v takovémto případě zákon předpokládá a je na osobách dlužníkovi blízkých, aby prokázaly, že úmysl dlužníka zkrátit věřitele v době právního úkonu nemohly i při náležité pečlivosti poznat. V projednávané věci byli druhou stranou darovací smlouvy synové původního žalovaného, což jsou příbuzní v řadě přímé, jejichž vědomost o úmyslu dlužníka zkrátit své věřitele se presumuje. Ve smyslu ust. § 42a odst. 3 obč. zák. byla žaloba podána vůči osobám, v jejichž prospěch byl právní úkon učiněn a jimž vznikl z tohoto právního úkonu prospěch.
51. Soud I. stupně však nesprávně založil své rozhodnutí na tom, že žalobce se snaží podanou žalobou obcházet české restituční předpisy, na závěru, že dohoda o narovnání Terms of Settlement je absolutně neplatná podle § 39 obč. zák., neboť obchází zákon č. 87/1991 Sb. a že žalobce nemá vymahatelnou pohledávku, na základě níž by mohl úspěšně uplatnit odpůří žalobu podle § 42a obč. zák. Podrobně se zabýval podmínkami pro restituci. Ve vztahu

k darovacím smlouvám, jejichž neúčinnosti se žalobce v tomto řízení domáhá, zaujal stanovisko, že byly uzavřeny dne 12. 5. 2009 a účinky vkladu do katastru nemovitostí nastaly ke dni 14. 5. 2009, avšak exekuční tituly, jimiž žalobce prokazuje existenci vymahatelných pohledávek za žalovanými, byly vydány až 28. 10. 2009 a 11. 12. 2009. Patrně z tohoto konstatování dovodil, že žalobce nedisponuje vymahatelnými pohledávkami. Tento závěr odporuje konstantní judikatuře Nejvyššího soudu i zákonné úpravě, jak vyloženo shora.

52. Jak taktéž uvedeno shora, předmětem řízení je určení, že darovací smlouvy, kterými původní žalovaný Jan Emil T. převedl na své právní nástupce, současné žalované ad 1/ a ad 2/, kteří jsou syny původního žalovaného nemovitosti uvedené v petitu žaloby jsou vůči žalobci právně neúčinné, neboť se jedná o právní úkony, jimiž je zkracováno uspokojení vymahatelné pohledávky věřitele.

53. Žalobci je třeba v této souvislosti přisvědčit, že podmínky odporovatelnosti právnímu úkonu dlužníka upravuje ust. § 42a odst. 2 obč. zák. tak, že věřitel má vymahatelnou (vykonatelnou) pohledávku, která je vymahatelná alespoň v době rozhodnutí soudu o odpůrcí žalobě. Právní názor soudu I. stupně, že žalobce, respektive jeho právní předchůdkyně musela disponovat vymahatelnou a vykonatelnou pohledávkou již v době, kdy došlo k uzavření darovacích smluv, respektive ke vkladu darovacích smluv do katastru nemovitostí tedy není správný. Na soudu I. stupně bylo pouze zkoumat, zda dlužník, tedy právní předchůdce žalovaných učinil v posledních třech letech právní úkon v úmyslu zkrátit věřitele, a že tento úmysl byl druhé straně znám. Oba tyto předpoklady přitom žalobce tvrdí. V případě osob blízkých, jak tomu bylo v projednávané věci, je úmysl dlužníka zkrátit věřitele i vědomost blízké osoby o existenci tohoto úmyslu dlužníka presumován. Důkazní břemeno je na žalovaném, v projednávané věci tedy by museli prokazovat synové Jana Emila T., že by úmysl svého otce krátit věřitele, tedy původní žalobkyni, sestru dlužníka nemohli v době učinění odporovatelného právního úkonu, tedy v době uzavření darovací smlouvy ani při vyvinutí náležité pečlivosti rozpoznat.

54. Odvolací soud tedy uzavírá, že žalobce prokázal, že v době uskutečnění zkracujícího právního jednání, tedy ke dni uzavření darovacích smluv, disponovala právní předchůdkyně žalobce pohledávkou a tato pohledávka v době tohoto jednání právního předchůdce žalovaných existovala. Na soudu I. stupně bylo pouze zkoumat existenci takové pohledávky, nikoli se zabývat posuzováním dohody o narovnání z roku 2001 (Terms of Settlement), jakož i zkoumat, zda rozhodnutí Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria, Austrálie sp. zn. SC I 1998 07393 ze dne 11. 12. 2009, jímž byla právnímu předchůdci žalovaných, Janu Emilu T. uložena povinnost zaplatit právní předchůdkyni žalobce částku 4 740 830 EUR a 296 079 EUR jako úrok, a zda je pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Nejvyššího soudu v Melbourne ve státě Victoria, Austrálie sp. zn. 7393/98 ze dne 28. 10. 2009 uložena povinnost právnímu předchůdci žalovaných hradit právní předchůdkyni žalobce částku 81 914,10 australských dolarů.

55. Odvolací soud doplnil dokazování jak rozsudkem Nejvyššího soudu v Melbourne, stát Victoria, Austrálie ze dne 11. prosince 2009, sp. zn. SC I 1998 07393, z něž zjistil, že tímto rozsudkem soud uložil právnímu předchůdci žalovaných povinnost zaplatit právní předchůdkyni žalobce částku 4 740 830 EUR a dále úrok ve výši 296 079 EUR, jakož i notářské osvědčení tvořící přílohu ověřující pravost tohoto dokumentu ze dne 10. listopadu 2011, v němž notář ověřil, že přiložený všeobecný formulář rozsudku je konečný, závazný a vynutitelný. Dále za účelem zjištění existence vymahatelné pohledávky opakoval odvolací soud dokazování rozsudkem Nejvyššího soudu v Melbourne, Viktoria, Austrálie ze dne sp. zn. 7393/98 ze dne 28. října 2009, z něž odvolací soud zjistil, že jím byla právnímu předchůdci žalovaných uložena povinnost zaplatit právní předchůdkyni žalobce částku ve výši 81 914,10 australských dolarů

a že tento rozsudek je opatřen kromě českého překladu soudním tlumočnickem, jakož i o notářské osvědčení ověřující pravost tohoto, rozsudku (příloha č. 11) seznamu příloh k vyjádření žalobců z 28. 8. 2020.

56. Námitku žalovaných, že tyto rozsudky byly nařízením Vrchního soudu Austrálie ze dne 3. 5. 2017 č. M 154/2016 zrušeny, aniž by toto své tvrzení prokázali a přesvědčivě uvedli, v jakém směru se toto nařízení dotýká rozsudků, z nich žalobce dovozuje svoji vymahatelnou pohledávku, neshledal odvolací soud důvodnou. Zároveň totiž tvrdili, že z tohoto rozhodnutí vyplývá, že na majetek právního předchůdce žalovaných Jana Emila T. bylo vedeno insolvenční řízení.
57. Žalobce se žalobou domáhal určení neúčinnosti předmětných darovacích smluv vůči žalobci. Podstatné pro rozhodnutí ve věci bylo splnění podmínek ust. § 42a obč. zák., nikoli restituční předpisy. Žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by se domáhal svého nároku na základě restitučních předpisů. Předmětem uplatněného nároku žalobce je dohoda o narovnání, jejíž platnost však nepřísluší českým soudům přezkoumávat, neboť na základě této dohody byly vydány rozsudky Nejvyšším soudem v Melbourne ve státě Victoria. Žalobci je třeba přisvědčit v tom směru, že předmětem rozhodnutí australských soudů bylo porušení soukromoprávní obligační dohody o narovnání z roku 2001, uzavřené dlouho po skončení restitučních řízení a výsledkem bylo uložení povinnosti zaplatit peněžité zadostiučinění. Odvolací soud neshledal oprávnění státu do takové dohody jakkoli zasahovat. Stát stanovil restitučními předpisy podmínky, za nichž byl majetek navrácen, ty byly splněny. Jakákoli další dispozice s restituovaným majetkem je výlučně na rozhodnutí vlastníka tohoto majetku. Žádná z dohod přitom nemá nic společného s restitučními předpisy s tím, že skutečnost, že se restituent zaváže, že na třetí osobu vydanou věc převede, nečiní z této třetí osoby restituenta, neboť majetek nenabývá restitucí, nýbrž smluvním převodem od vlastníka. Jestliže sourozenci T. uzavřeli dohodu, již si rozdělili majetek svých předků, byl to projev jejich vůle. Tento projev vůle shledal Nejvyšší soud v Austrálii vynutitelným.
58. Odvolací soud proto dále zkoumal, zda nárok žalobce založený na dohodě a shora uvedených rozsudcích australského Nejvyššího soudu splňuje podmínky § 42a odst. 1 obč. zák., tedy existenci vymahatelné pohledávky.
59. Ohledně vymahatelnosti rozsudků Nejvyššího soudu v Melbourne, stát Victoria, Austrálie ze dne 11. prosince 2009, sp. zn. SC I 1998 07393, a rozsudku Nejvyššího soudu v Melbourne, Victoria, Austrálie sp. zn. 7393/98 ze dne 28. října 2009 vyšel z doložky jejich vynutitelnosti a právní moci, jakož i z rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 64 Co 142/2012-160, jímž provedl důkaz, v němž Městský soud v Praze taktéž shledal, že shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu státu Victoria v Melbourne jsou konečná, závazná a vynutitelná, jsou tedy pravomocná a vykonatelná. Z tohoto rozhodnutí ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. prosince 2014, č. j. 30 Cdo 3753/2012-253 měl za prokázáno, že je splněna též podmínka vzájemnosti.
60. Odvolací soud mohl z tohoto rozhodnutí vycházet, neboť bylo usnesením Nejvyššího soudu zrušeno pouze z procesních důvodů. Městský soud v Praze v tomto rozhodnutí výslovně odkázal na formální vzájemnost vyplývající z Dodatkové úmluvy o civilním řízení soudním mezi republikou Československou a Spojeným Královstvím Velké Británie a Severního Irsku publikované pod č. 178/1935 Sb., k níž Australský svaz včetně státu Viktorie přistoupil (mezinárodní smlouva publikovaná pod č. 152/1938 Sb.). Z tohoto usnesení pak odvolací soud zjistil, že vzájemnost vyplývá též ze sdělení australského ministerstva spravedlnosti ze dne 29.8.2012, v němž se uvádí, že australské soudy mohou vykonat cizí rozsudky včetně těch

vydaných v České republice za splnění podmínek, že český soud musí vykonávat pravomoc, kterou by australský soud také uznával, rozsudek musí být pravomocný a nezvratný, strany musí být identifikovány a rozsudek musí znít na pevně stanovenou peněžitou částku či vyčíslitelný finanční obnos. Tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny a odvolací soud měl za splněnou i podmínku vymahatelnosti pohledávky.

61. Odvolací soud proto dospěl k závěru o důvodnosti žaloby a pro odlišné právní posouzení věci oproti soudu I. stupně postupoval podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobě nevyhověl.
62. Zároveň v písemném vyhotovení postupem podle § 164 o. s. ř. opravil dvě chyby v psaní spočívající v nesprávně uvedeném čísle parcely v darovací smlouvě ad II. písm. s) a w).
63. Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 2 o. s. ř. a tyto byly přiznány ve věci plně úspěšnému žalobci za právní zastoupení advokátem a to za úkony právní služby ve výši mimosmluvní odměny stanovené podle § 9 odst. 1 v částce 1 500 Kč podle § 7 bod 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.
64. Právní zástupce žalobce poskytl úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení ze dne 5. 3. 2007, podání žaloby ze dne 20. 4. 2012, vyjádření žalobce ze dne 19. 6. 2013, účast na jednání před soudem I. stupně dne 19. 3. 2019, vyjádření žalobce ze dne 18. 9. 2013, ze dne 29. 10. 2013, ze dne 16. 10. 2017, ze dne 22. 2. 2018, ze dne 30. 5. 2018, ze dne 25. 2. 2020, ze dne 28. 8. 2020 účast na jednání před soudem I. stupně dne 3. 9. 2020, vyjádření žalobce ze dne 5. 10. 2020, účast na jednání před soudem I. stupně dne 28. 1. 2021, tedy za 14 úkonů právní služby po 1 500 Kč v celkové částce 21 000 Kč a mimosmluvní odměnu podle § 9 odst. 1 a § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši jedné poloviny za podání ohledně procesního nástupnictví ze dne 19. 3. 2012, odvolání proti usnesení o přerušení řízení ze dne 10. 7. 2014, návrh na pokračování v řízení ze dne 2. 2. 2015, sdělení žalobce soudu o prohlášení australských soudů o neplatnosti některých dokumentů ze dne 8. 2. 2016, tedy celkem za čtyři úkony po 750 Kč celkem ve výši 3 000 Kč, k nimž náleží 18 náhrad hotových výdajů po 300 Kč v částce 5 400 Kč a DPH 21% ve výši 6 174 Kč tak, celková výše nákladů vzniklých žalobci před soudem I. stupně činí částku **35 574 Kč**.
65. Za řízení před odvolacím soudem byla žalobci přiznána náhrada nákladů za tři úkony právní služby a to odvolání žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 12. 2. 2021, replika žalobce k vyjádření žalovaných ze dne 15. 9. 2021 a účast na jednání před odvolacím soudem dne 21. 9. 2021 ve výši mimosmluvní odměny stanovené z tarifní hodnoty podle § 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. v částce stanovené podle § 7 bod 4 ve výši 1 500 Kč, celkem 4 500 Kč, k nimž náleží tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a DPH 21 % ve výši 1 134 Kč tak, že celková výše nákladů řízení vzniklých žalobci v odvolacím řízení činí částku **6 534 Kč**. Další žalobcem požadované úkony právní služby neshledal odvolací soud účelně vynaloženými. K náhradě nákladů řízení dále náleží zaplacený soudní poplatek ze žaloby ve výši 4 000 Kč a z odvolání ve výši 4 000 Kč tak, že celková výše nákladů řízení činí částku **50 108 Kč** a tuto částku bylo žalovaným uloženo zaplatit k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 21. září 2021

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu